

Розділ 1

МОРГАН

Цікаво, з усіх живих істот лише люди можуть почуватися порожніми?

Не розумію, як так. У моєму тілі повно всього, що зазвичай буває в тілах — кістки, м'язи, кров, органи — але всередині як виметено. Здається, що якби хтось крикнув мені в рота — пішла б луна.

Так триває вже кілька тижнів. Я сподівалася, що минеться, але вже починаю хвилюватися — що ж відбувається? У мене чудовий хлопець, ми разом уже майже два роки. Якщо не враховувати моментів, коли Кріс перетворюється на справжнього підлітка (переважно йому допомагає алкоголь), то він — бойфренд, про якого я мріяла. Гарний, з почуттям гумору, любить свою матір, має цілі в житті. Навряд чи він — причина цього відчуття.

Є Дженні. Моя молодша сестричка й найліпша подружка. Але й вона точно не винна в моєму відчутті порожнечі. Дженні — моє головне джерело радості, хоча ми — повні протилежності. Вона балакуча, спонтанна, гучна й сміється так, що я вбила б за такий сміх. Я ж куди мовчазніша й сміюся зазвичай натужно.

Ми завжди жартуємо, що з настільки різними характерами ненавиділи б одна одну, якби не були сестрами. Вона б драгувала мене, а сама думала б, що я зануда. Але *якраз тому*, що ми сестри і в нас усього рік різниці у віці, усе працює навпаки. Нюанси бувають, але після сварок ми завжди миримося. А що старшаємо, то менше сваримося й більше просто проводимо разом час. Особливо зараз, коли вона зустрічається з найкращим другом Кріса — Джоною. Кріс і Джона минулого місяця випустилися зі школи, і ми вчотирьох разом двадцять чотири на сім.

Я могла бути в такому настрої через маму, але теж навряд. Її немає, та тут нічого нового. Насправді я вже звикла до її відсутності, тож усе більше приймаю той факт, що ми з Дженні отримали невіграшний квиток у батьківській лотереї. Відколи п'ять років тому помер тато, мама майже не бере участі в нашому житті. Тоді я сильно злилася, що доводиться опікуватися Дженні. Зараз уже не так. І що я старшаю, то менше мене обходить, що в нас не така матір, яка влізає в наші життя, каже, о котрій повернутися додому, чи... яку взагалі хоч щось цікавить. Якщо чесно, то геть непогано, коли тобі сімнадцять і ти маєш стільки свободи, скільки більшості однолітків і не снилося.

Останнім часом у моєму житті не сталося жодних змін, які могли б пояснити цю величезну порожнечу всередині. *А може, й сталося, просто мені надто страшно їх помітити.*

— Вгадай, що? — каже Дженні. Вона сидить на передньому пасажирському сидінні. Джона за кермом, ми з Крісом — на задньому. Поки в голові вирували думки, я витріщалася на своє відображення у вікні. Ставлю роздуми на паузу й дивлюся на Дженні. Вона розвернулася до нас, схвильовано

переводить очі з мене на Кріса й знову на мене. Сестра сьогодні дійсно гарненька. Позичила в мене довгу сукню й зробила акуратний простий макіяж.

Дивина просто, яка прірва лежить між п'ятнадцятирічною і шістнадцятирічною Дженні. — Генк сказав, що дещо нам сьогодні піджене.

Кріс підіймає руку й дає Дженні п'ять. Я знову переводжу погляд на вікно. Щось мені не дуже подобається, що вона приохотилася до наркотиків. Я й сама не раз накурювалася — інакше не виходить, коли в тебе така мама, як у нас. Але Дженні лише шістнадцять, а вона закидає в себе все, до чого може дотягнутися, на кожнісінькій вечірці. Це значною мірою пояснює, чому я вирішила не вживати *нічого* — завжди відчувала відповідальність за неї. Я ж старша, а мама наші життя не контролює ані на грам.

Інколи в мене з'являється відчуття, що я і Крісові за няньку. Єдиний у цьому авто, за ким мені не треба наглядати — це Джона, але не тому, що він не п'є й не вживає. Просто йому вдається лишатися дорослою людиною, що б він не пив і не вживав. Я знаю небагато людей, у яких поведінка взагалі не змінюється, що б там не було. Він мовчазний, коли п'яний. І коли накурений. І коли щасливий. А коли злий — то якись дивом стає ще мовчазніший.

Вони з Крісом — найкращі друзі із самого дитинства, такі чоловічі версії нас із Дженні, тільки навпаки. Кріс і Дженні — зірки всіх вечірок. Ми з Джоною — невидимі супутники.

Я не проти. Мені значно більше подобається злитися зі стінкою і тихо спостерігати за людьми, а не стояти на столі в центрі кімнати й бути тією, за ким спостерігають люди.

— Нам ще далеко? — питає Джона.

— Кілометрів вісім, — відповідає Кріс. — Близенько.

— Звідси, може, і близенько, а от від дому — ні. Хто сьогодні за кермом назад?

— Цур не я! — одночасно вигукують Дженні й Кріс.

Джона зиркає в дзеркало заднього огляду. На секунду ми зустрічаємося поглядами, і я киваю. Він теж. Ми щойно без жодного слова домовилися, що сьогодні будемо тверезими.

Не знаю, як ми це робимо — спілкуємося без слів, — але так було завжди. Мабуть, річ у тому, що ми дуже схожі, тож часто й мислимо однаково. Кріс і Дженні цього не помічають. Їм ні з ким не треба спілкуватися без слів, бо все, що вони хочуть сказати, просто злітає з їхніх язиків, коли треба й не треба.

Кріс бере мене за руку, чим привертає мою увагу. Я здійсмаю на нього очі, і він мене цілує.

— Ти сьогодні гарна, — шепоче він.

Я всміхаюся.

— Дякую. Ти теж нічогенький.

— Хочеш лишитися на ніч?

Я на мить замислююся, але Дженні знову розвертається й відповідає за мене:

— Їй сьогодні не можна кидати мене саму. Я неповнолітня, яка наступні чотири години вживатиме море алкоголю й, імовірно, якусь заборонену речовину. Хто мені волосся триматиме, коли я блюватиму вранці, якщо вона в тебе ночує?

Кріс знижує плечима.

— Джона?

Дженні сміється.

— У Джони типові батьки, які хочуть, щоб він опівночі був удома. Ти ж у курсі.